

из околните метоси, защото манастиря бивал на няколко пъти претърсван от турската потеря.

В Ловеч били запрени трима души комитетски хора, а другите били обладани от голям страх¹⁾. За да не би преследванията да се усилят още повече и разширят арестите, членове от Ловченския комитет писали на Левски да не дохожда в града им. Между това апостола имал нужда да се отбие в Ловеч било да даде разпоредби, какво да се прави, докато премине бурята, било да прибере и покрие всичката архива на комитета. По тревожните писма, които ловченци отпратили до Левски, той дошел до убеждението, че тия хора от страх са обезумели и че „от тяхната кожа царвули нема да станат“ (Архив. стр. 73). В същото време Левски се научил, че в Ловеч били похвърлени писма с подпис *Ас. Дервишиоглу Кжрджалж*, в които се казвало да се занесат комитетските тевтери и вещи в едната колиба на лозето и там да се оставят. Писмата били подправени с почерка на апостола. Левски подозирал в тая работа някого. . . Затова прилично отказвал да влезе в града, защото очаквал предателство, не по воля, а „от страх предателство“. Той моли да се приберат колкото писма има, пари, вестници и друго, та да се пренесат у Николча Сирков (халач), в чиято къща често слязал Левски).

¹⁾ Останалите членове: Хр. Луканов, А. Хитров, Гечо Величка Хашнови, Н. Сирков и др. Общи не ги е познавал, затова и не ги е обадил.